

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Wij danken professor Huyse

De Standaard publiceerde op 23 december een tekst aan de hand van de Leuvense socioloog met emeritaat Luc Huyse, waarin deze een verdienstelijke poging waagde om de bij de genoemde krant populaire these dat België een tweelandenland is te weerleggen. Nu zijn er wel degelijk een aantal vraagtekens die men kan plaatsen bij delen van zijn betoog. Zo lijkt hij te menen dat de nationale bewegingen in o.m. Baskenland, Catalonië en Vlaanderen in de jaren '70 zowat uit het niets ontstonden, alsof zij toen niet reeds elk een lange en tumultueuze geschiedenis van nationale strijd achter de rug hadden. Daarenboven wordt Baskenland (dat blijkbaar enkel in de Spaanse staat blijkt te liggen) samen met Galicië, Schotland, Wales en Bretagne gecatalogeerd onder de 'regio's' die te maken hadden met een "langdurige achterstelling of langdurig geval van hun gewest" (enige achtergrondkennis van de positie van Zuid-Baskenland in de Spaanse staat lijkt de auteur vreemd te zijn), terwijl Vlaanderen samen met Catalonië (ook al enkel in de Spaanse staat) en het dubieuzere Padanië af te rekenen hebben met een (om het met de woorden van Erwin Mortier te zeggen) "economisch regionalisme, gesteund door een pragmatisch ingestelde bedrijfswereld". Men leze: rijke regio's, waarvan de bourgeoisie van de armere regio's af wil". Hoewel wij, misschien meer dan wie ook, de dominantie van de VOKA-belangen binnen de N-VA betreuren en deze ook bestrijden, lijkt het ons – al was het maar louter omwille van de historische omstandigheden – misleidend om naties als Vlaanderen en Catalonië te vereenzelvigen met het project van de Lega Nord. Dat betekent evenwel niet dat de bijdrage van professor Huyse aan het debat zonder waarde is, integendeel. Vooral interessant is het, waar hij de stelling dat Vlaanderen sociaal minder strijdbaar is ondergraaft. Hij doet dit door te verwijzen naar de jaren '70, toen diezelfde stelling opgang maakte. Vlaanderen werd daarin tot de 'gematigdere' Noord-Europese landen gerekend, en Wallonië tot de strijdbardere Zuid-Europese. In het bijzonder haalt professor Huyse gegevens aan uit een tekst van Kris Borms, die in februari 1977 in De Nieuwe verscheen:

- Sinds 1971 waren er toen in Vlaanderen 86 000 stakingsdagen meer dan in Wallonië.
- Wallonië zou nooit stakingsdoden hebben gehad, Vlaanderen wel.
- De eerste en grootste spontane stakingsactie vond in Vlaanderen plaats.
- De langste spontane staking had in Vlaanderen plaats.
- Vlaanderen was het eerst met bedrijfsbezettingen.
- Hetzelfde geldt voor de eerste wilde verkoop met bedrijfsbezetting en productie in eigen beheer.
- Het grootste staatsbedrijf was Fabelta, waarvan de voornaamste vestigingen in Vlaanderen lagen.

Een welgemeende dank dient dus uit te gaan naar professor Huyse, die hiermee – misschien onbedoeld – helpt het nepargument, als zou Vlaanderen intrinsiek rechts en zonder weerbare arbeidersbeweging zijn en bijgevolg vanuit linkse optiek door het Belgische staatsverband moet worden gecorrigeerd (In dezelfde gedachtengang kan men trouwens evengoed beweren dat Wallonië door de Belgische verbinding met Vlaanderen een rechtser beleid moet ondergaan dan nodig). Een dergelijk argument is sowieso reeds dubieus door de onderliggende aanname dat dergelijke zaken een statisch karakter zouden hebben – een aanname die iedere linkse actie in Vlaanderen zinloos zou maken. Wat ons betreft, mogen er meer dergelijke opiniestukken in de pers verschijnen.

★ In dit nummer:

> Wij danken professor Huyse

> Vlaanderen als "transitland"

> Nota Van de Lanotte: in de marge, maar niet zonder belang.

> Frankrijk collaboreert met de Spaanse Inquisitie

> Colofon

VOLGENDE V-SB- VERGADERINGEN

Vrijdag
21 januari 2010 en
18 februari 2010

Brussel - Vlaams
Huis
19u

Slecht havenbeleid als het economische paard van Troje?

De haven van Antwerpen bezorgt de Vlaamse regering al enkele tientallen jaren direct en indirect veel slapeloze nachten. Twee dossiers springen daarbij uit: dat van het Saeftinghedok (waarvoor onder meer Doel moet verdwijnen) en dat van de Oosterweelverbinding (met of zonder viaduct). Beide dossiers zijn op zich echter de uitlopers van de (neoliberale) toekomstvisie die door de regering Peeters tot regeringsbeleid werd gegoten in het befaamde plan 'Vlaanderen in Actie'. Dat plan zegt in mooie woorden dat het van Vlaanderen de logistieke draaischijf van Europa wil maken, wat neerkomt op het inzetten op grootschalige infrastructuurwerken voor transport en distributie. Het pronkstuk van dat transitland Vlaanderen is in de ogen van de regering ongetwijfeld nog steeds de haven van Antwerpen. Klassiek argument om het beleid te rechtvaardigen is als vanouds dat het voor meer werkgelegenheid zou zorgen.

Kort geleden presenteerde gedelegeerd-bestuurder Eddy Bruyninckx van het Antwerps Havenbedrijf de trafiekcijfers voor de haven voor 2010. Ten opzichte van het jaar voordien zette de haven een sterke prestatie neer en dat was voor het Havenbedrijf dan ook een teken dat de investeringen in de havenlogistiek verder gezet en opgedreven moeten worden. Het Havenbedrijf pleit onder andere voor een nieuwe Scheldeverdieping, hoewel er net een geweest is. Het actiecomité Doel 2020 reageerde in een persbericht met de vaststelling dat de 'groei' van vorig jaar (20 miljoen ton extra) in perspectief moet geplaatst worden met de achteruitgang die er tegenover 2008 is (31,6 miljoen ton). Ook merkt het actiecomité op dat het Deurganckdok vandaag nog steeds voor maar 15 procent draait, dit terwijl de lobby waar Bruyninckx toe behoort blijft pleiten voor een nieuw dok in/op Doel-dorp, dat dubbel zo groot moet zijn, met weer als argument dat het voor heel wat jobs zal zorgen. Maar klopt dat argument nog wel?

Na de Tweede Wereldoorlog investeerde België hard in de Antwerpse haven (de maritieme poot van het financieel grootkapitaal). Om nieuwe dokken en industrieterreinen aan te leggen moesten onder andere de dorpen Oosterweel, Wilmarsdonk, Oorderen en bijna geheel Lillo verdwijnen. Het ging toen om zware industrie, vooral petrochemie. Die sector was zeer arbeidsintensief, waardoor het argument van de werkgelegenheid wel steek hield. Op het hoogtepunt waren de dokwerkers alleen al met 17 000. Dat is het werk dat rechtstreeks en specifiek aan een haven was gerelateerd. Daarnaast waren er vele tienduizenden arbeiders actief in de aanleunende en omliggende industriële sectoren. Vanaf de jaren zestig breidde de haven ook uit op de linkeroever; sommige plannen voorzagen de uitbreiding zelfs tot tegen Sint-Niklaas, waardoor heel het noordelijke Waasland zou verdwijnen. Maar toen al werd duidelijk dat de beloftes van economische groei nooit waargemaakt konden worden. Het Doeldok is een fiasco geworden en wordt wel eens spottend de duurste visvijver van de wereld genoemd. De politieke wereld beloofde zestigduizend nieuwe havenjobs op de linkeroever; die zijn er nooit gekomen. Ook het geplande Saeftinghedok in Doel-dorp wordt door menig econoom nu in vraag gesteld. Toch houdt de regering vast aan de uitbreiding. Op de rechteroever raken infrastructuur en industriële installaties ondertussen verouderd, maar deze vernieuwen en moderniseren lijkt niet in overweging genomen te worden. Waarom bleven de beloofde jobs uit? Was de haven niet 'competitief' genoeg, of werd er niet genoeg uitgebreid? De werkelijke reden heeft niet met het aantal gegraven dokken te maken of met de concurrentiepositie, maar wel met het soort haven dat men zeker vanaf de jaren tachtig is beginnen uitbouwen.

De voorbije decennia maakte de haven een belangrijke transformatie door. Van industriële haven werd ze een transithaven, een grote 'terminal' voor het goederentransport in de vorm van containers. Producten worden niet meer in de haven gemaakt (zoals in de petrochemie), maar ergens ver weg en dan in containers naar hier verscheept. In tegenstelling tot de klassieke industrie is de transportsector helemaal niet arbeidsintensief. De behandeling van de containers gebeurt steeds meer automatisch en weldra wellicht volautomatisch. Nieuwe containerterminals die gebouwd worden geven werk aan slechts een handvol mensen. Maar die terminals nemen wel veel plaats in. Via het interimstelsel van tijdelijke contracten zonder enige zekerheid kan de bedrijfsweld ook nog eens de door lange strijd afgedwongen arbeidsrechten omzeilen en bovendien de lonen zo verlagen. Eens de containers hier zijn worden ze op vrachtwagens gezet, die bestuurd worden door goedkope buitenlandse werkkrachten. De winst van heel deze activiteit gaat integraal naar buitenlandse multinationals. Vlaanderen krijgt enkel de lasten: aanvallen op sociale verworvenheden, werkloosheid, files, opdraaien voor 'investeringen' in het dichtslibbend verkeer, dorpen en polderland die moeten verdwijnen, fijn stof, ...

De feiten liegen er niet om: door de reconversie naar een containerhaven is de werkgelegenheid drastisch gedaald. Op dertig jaar tijd is de hoeveelheid verwerkte goederen meer dan verdubbeld, het aantal jobs met een kwart gedaald. Op 50 jaar zijn de cijfers nog dramatischer: de verwerking is vertienvoudigd, het aantal jobs in de haven met twee derde gedaald. De ironie is dat hoe meer geïnvesteerd wordt, hoe meer jobs er verdwijnen... Dat is echter geen conjunctureel probleem maar een structureel en logisch gevolg van het huidige economische systeem. De drijfveer van de bedrijven in de haven is niet mensen aan jobs helpen maar winst maken. Investeren in betere infrastructuur ondersteunt enkel dat doel. Investerings beteken dat hetzelfde werk - of zelfs meer werk - kan gedaan worden met minder arbeiders. Jobverlies is dus onvermijdelijk. Dit is noch een politieke keuze, noch een ideologische maar het logische gevolg van technische vooruitgang, net zoals in de landbouw gebeurde.

We mogen zeker niet de illusie koesteren dat een socialistisch beleid - of eender welk beleid - deze afkalving van jobs in de klassieke industriële sector kan omkeren tenzij men de machines zou stukslaan bij wijze van spreken. Een soevereinistisch en socialistisch beleid zal dit fenomeen moeten aanvaarden maar dat is iets anders dan een laissez-faire beleid voeren waarbij de industriële elite z'n gang kan blijven gaan en alle winsten opstrijkt. Industrie zal altijd van belang blijven want we leven tenslotte niet van lucht alleen. Het is daarnaast ecologisch en sociaal verantwoord de productie van consumptiegoederen waar mogelijk lokaal te doen, dichtbij de afzetmarkt. Bovendien kan technologische innovatie wél voor nieuwe jobs zorgen, als dit gebeurt in nieuwe sectoren en segmenten van de economie. Zo'n vooruitgang betekent ook dat er meer (financiële en menselijke) middelen vrij komen voor de ontwikkelingen van nieuwe economische activiteiten, voor arbeidsverlichting en arbeidsduurvermindering. Bovendien is het sowieso noodzakelijk dat de maatschappij evolueert naar een economisch model waar duurzaamheid centraal staat en de haven, zowel als Vlaanderen in z'n geheel, zou daar een pioniersrol kunnen spelen. Daarvoor is echter een economisch beleid nodig dat de economische instrumenten in eigen nationale handen neemt in plaats van uit te verkopen.

Regeringsonderhandelingen

Nota Van de Lanotte: In de marge, maar niet zonder belang.

Wie herinnert er zich nog het optimisme dat de media begeesterde in de eerste dagen na de verkiezingen van 13 juni? Binnen de kortste keren zouden de PS en de N-VA het op een akkoordje kunnen sluiten over de staatshervorming, en de andere partijen zouden het niet aandurven om hier tegen in te gaan. In de zeven maanden die volgden, zijn de (soms) onderhandelende partijen van crisis naar crisette gesukkeld, terwijl de apathie bij de bevolking stelselmatig groeide – ogenschijnlijk zelfs bij dat deel van de bevolking dat eind 2007 nog in panische angst de Belgische driekleur uithing van hun balkons in de pauperwijken van Sint-Lambrechts-Woluwe. Enkel op de nieuwsredacties raast de adrenaline nog door de aderen, wanneer een koninklijk verkenner een nota (nouja, zeven verschillende nota's) voorlegt aan de partijen en is het groot nieuws wanneer blijkt dat deze niet meteen toehappen.

Twee nota's, twee onvoldoendes

hebben.^[1]

Niettemin kan het de moeite lonen de nota-Van de Lanotte eens te analyseren, al was het maar om te weten welke ideeën er blijkbaar leven bij de partijpolitieke elite. Daarbij dient natuurlijk niet uit het oog te worden verloren dat we ons hier enkel kunnen baseren op de verslagen die ervan in de pers zijn verschenen. In tegenstelling tot de nota-De Wever werd die nieuwe nota immers niet openbaar gemaakt. Blijkbaar wordt de burger niet meer geacht optimaal geïnformeerd te zijn. Het zou Van de Lanotte anders het hele gegoochel met de verschillende versies van zijn tekst bespaard

Uit de berichtgeving in de media kan men al vrij snel concluderen dat er geen sprake is van een substantiële hervorming van het Belgische bestel. Net als in de nota-De Wever, merken we dat we zeer ver af zijn van het modewoord van juni: confederalisme, zelfs niet in de Belgische betekenis van het woord. Vlaanderen en Wallonië zouden hun greep op de sociaal-economische hefboomen niet verhogen; wat er wel wordt geregionaliseerd en gecommunautariseerd zou veelal eerder een lege doos zijn of op z'n minst ondergeschikt aan wat er federaal wordt beslist. Men denke

aan dat verband aan de voorgestelde regionale ministers van Justitie. De faciliteitengemeenten lijken een status aparte te krijgen (bij betwisting van de (niet-)benoeming van hun burgemeester zou er worden doorverwezen naar het Grondwettelijk Hof), waardoor hun status als volwaardige gemeenten van het Vlaams Gewest wordt gecompromitteerd. In Brussel zou de kinderbijslag worden beheerd door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, wat de facto zou neerkomen op een versterking van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Tevens zou de functie van gouverneur komen te vervallen; het is onduidelijk wat dit zou betekenen in het kader van de nu al zeer manke controle op de taalwetgeving.^[2] En dat het verbod op tweetalige lijstvorming voor de Brusselse hoofdstedelijkeraadsverkiezingen wordt op-geheven, mag dan misschien goed vallen in bepaalde 'progressieve' kringen, maar dreigt wel de Nederlandstalige vertegenwoordiging helemaal afhankelijk te maken van de Franstalige goede wil. Ook op formeel democratisch vlak zou de nota een achteruitgang betekenen, daar ze voorziet in samenvallende verkiezingen, die daarenboven slechts nog om de vijf jaar zouden plaatsvinden.

Tegenwoordig wordt er in N-VA-kringen gepleit om terug te keren naar de nota-De Wever als onderhandelingsbasis. Uiteraard is het moeilijk in te schatten welke tactische overwegingen hier een rol spelen, maar als dusdanig zou dit nauwelijks als een vooruitgang kunnen worden beschouwd. Zoals reeds in een eerdere nieuwsbrief werd gesteld^[3], werd hierin aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest constitutieve autonomie toegekend, waardoor het ten langen leste een région à part entière zou worden – hetgeen volgens de V-SB een kapitale fout zou zijn. Verder werden ook hierin de bevoegdheden van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie uitgebreid (kinderbijslag, beroepsopleiding, arbeidsmarkt,...).

Gerommel in de marge

Het belang van de al dan niet voorziene bevoegdheidsoverdrachten van de federale staat naar de gemeenschappen en gewesten mag evenwel ook niet worden overschat. De afgelopen decennia heeft de Belgische burgerij zich stelselmatig genesteld onder de warme vleugels van het mondiale kapitaal, en op

politiek niveau heeft zich dit vertaald in de uitholling van de soevereiniteit van de staten. In de Europese context ging die soevereiniteits-overdracht in het bijzonder naar de Europese Unie, en op monetair vlak naar de Europese Centrale Bank. Hoewel zeker die laatste instantie niet bepaald veel democratische legitimiteit kan voorleggen, is het wel degelijk op dat niveau dat de fundamentele – d.i. economische – beslissingen heden ten dage worden getroffen. We kunnen het in dat verband niet anders dan eens zijn met Natan Hertogen, waar hij het 'Vlaamse streven naar afhankelijkheid' een spiegel voorhoudt:

“Want wat maakt het uit of die 80 procent van alle wetten door België dan wel door Vlaanderen worden ingekleurd? Wat maakt het uit of Merkel op de Europese bals handjes schudt met koning Albert II of president Bart De Wever? Niets toch. In beide gevallen zijn de Belgische of Vlaamse instellingen bijhuizen van de Europese Raad en de Commissie. Hun belangrijkste taak bestaat er hem in om ons de hoofdzakelijk Duits-Frans-Britse compromissen op te lepelen. In beide gevallen zijn het Belgische of Vlaamse ‘volk’ niet soeverein, niet onafhankelijk.”^[4]

Het 'Vlaanderen in Europa', waarmee sommigen dwepen, dreigt fundamenteel niet al te veel te verschillen van 'België in Europa'. En ondertussen merken we dat de Europese staten op dit ogenblik hun beleid afstemmen op een andere niet-democratische kracht, namelijk de grillen van de speculantenwereld. En wie de kranten van afgelopen weekend overloopt, merkt dat er ook in België enkelen staan te springen om deze 'onvermijdelijke' aanpassing aan de wetten van de markt door te voeren – al dan niet via een noodregering, die de 'broodnodige' besparingen zal doorvoeren, en die zullen allicht niet in de eerste plaats de financiële sector treffen...

Maar toch niet zonder belang

Om een halt te kunnen roepen aan de afbraak van sociale verworvenheden en de uitholling van de democratie, en om de uitputting van onze leefomgeving tegen te gaan, is het in dit stadium van de geschiedenis noodzakelijk om over te gaan tot een politiek van de-linking of deglobalisering^[5], hetgeen een affirmatie van de nationale soevereiniteit veronderstelt. Met

de graduele neergang van de traditionele Belgische bourgeoisie als hegemonische klasse, kan België een dergelijke rol niet meer vervullen. Het is aan de Vlaamse en Waalse naties om hun soevereiniteit op te nemen. Soevereiniteit heeft – hoe cru het ook moge klinken – echter ook steeds een territoriaal

aspect, en beide nota's impliceren een stap achteruit in het verwerven een dergelijke controle. Alleen al daarom moet men op zijn hoede zijn. Het goede nieuws is, dat het model om tot dergelijke compromissen niet meer lijkt te werken...

[1] Zie ook <http://www.apache.be/2011/01/gooi-die-nota-toch-online-johan/>.

[2] De vice-gouverneur controleert de toepassing van de taalwetgeving door de gemeentelijke overheden. Bij overtreding kan hij de uitvoering van een gemeentelijke beslissing (vaak de benoeming van een eentalige ambtenaar) veertig dagen schorsen. De uiteindelijke beslissing over de vernietiging van een besluit ligt echter bij de Brusselse voogdijminister, die evenwel nagenoeg nooit hiertoe overgaat. Hierdoor is de taalwet in Brusselse gemeentebesturen bijna dode letter.

[3] http://www.v-sb.net/nieuwsbrieven/V-SB_Nieuwsbrief_11_2010.pdf

[4] Wie in staat is over de Belgische sympathieën heen te lezen, zal merken dat de auteur de vingers op een zere wonde legt: <https://www.dewereldmorgen.be/artikels/2010/11/12/het-vlaamse-streven-naar-%E2%80%98afhankelijkheid%E2%80%99>

[5] Concepten die niet kunnen worden gereduceerd tot autarkisme.

Baskenland

Frankrijk collaboreert met de Spaanse Inquisitie

Aurore Martin (31 jaar) is een jonge meid van Franse 'nationaliteit' maar met een Baskisch hart. Zij is lid en woordvoester van 'Batasuna', een politieke partij die niet verboden is in het deel van Europa waar zij vandaan komt en waar ze ook woont: het deel van Baskenland dat binnen de Franse staatsgrenzen ligt.

Spanje vroeg haar uitlevering door middel van een Europees Uitleveringsbevel! Zij heeft mee opgestapt in manifestaties in Agurain (Salvatierra) en Iruñea (Pamplona) in Zuidelijk Baskenland maar in het proces worden ook betogingen in Baiona (Bayonne) en Uztaritze (Ustaritz) geciteerd terwijl die toegelaten waren! Omdat elke democraat zich hierbij bescheurt is Spanje maar meteen gaan roepen dat ze 'van ETA' is. Dat lukt in Spanje altijd. Maar ditmaal lukte dat ook in de Zarko-Bruni-staat.

Het Hof van Cassatie in Parijs moest beslissen of er tot de uitlevering zou worden overgegaan. Maar er werd niet verwacht dat Parijs het Hof van Beroep Pau zou tegenspreken. In Iparralde (Noordelijk Baskenland) ontstond er meteen commotie omdat velen het onweer naderbij voelen komen.

Op 18 juni (2010) had de Spaanse Bloedraad al eens om de uitwijzing gevraagd maar toen weigerde Frankrijk wegens "gebrek aan motivatie". Toen Aurore Martin in november werd opgeroepen naar Pau te komen werd ze daar al meteen gedurende korte tijd van haar vrijheid beroofd...

Er kwam protest vanuit onverwachte hoek: De 'rode broeders' van de 'Parti Socialiste' uit het departement Pirinio Atlantikoak/Pirenèus Atlantics (Pyrénées-Atlantiques). Zij noemden de beslissing tegen Martin "inacceptabel" Ze verweten "de autoriteiten van een Europese Staat een persoon te vervolgen voor zaken die hun eigen autoriteiten niet eens als illegaal beschouwen". Méér nog: "Eén van de ten laste gelegde feiten vond plaats in Frankrijk waar Batasuna haar activiteiten legaal uitoefent. Deze situatie is onaanvaardbaar omdat het een inmenging is in de Franse democratie tegen de vrijheid van meningsuiting".

Op 15 december accepteerde Parijs in cassatie het Europees aanhoudings- en uitleveringsbevel tegen Aurore Martin. Zij zal nu binnen een periode van 10 dagen gearresteerd en uitgeleverd moeten worden aan de Spaanse beulen.

Deze beslissing van het Franse Sanhedrin betekent een belangrijke stap en een precedent omdat Frankrijk voor het eerst een Frans staatsburger uitlevert aan een andere staat en wel omwille van politieke activiteiten. Er kan nu in hoger beroep worden gegaan bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens maar dit werkt niet opschortend.

Ook in 'ons' land lopen we het risico ooit uitgeleverd te worden aan vreemde charlatans. De parlementaire bespreking van deze ingrijpende wetswijziging was niet de mooiste bladzijde uit de parlementaire geschiedenis van 'ons' land. De regering joeg het wetsontwerp in ijltempo door het parlement. De parlementsleden waren - op enkele uitzonderingen na - niet geïnteresseerd, aangezien Europa al in hun plaats beslist had. Bovendien stonden de vakantiekoffers al klaar toen op 12 december 2003 in de Belgische Kamer een 150 jaar oude uitleveringswetgeving met één druk op de stemknop werd afgeschaft. Slechts één volksvertegenwoordiger stemde tegen: Geert Bourgeois.

Aurore Martin koos inmiddels voor de clandestiniteit.

Vrij naar Martin Niemöller:

Toen de Guardia Civil onze vrijheidstrijders arresteerde heb ik gezwezen;
Ik was immers geen strijder.
Toen ze de krant EGIN kwamen sluiten heb ik gezwezen;
Ik las die krant immers niet.
Toen ze ook nog EGUNKARIA kwamen sluiten heb ik gezwezen;
Ook die krant las ik niet.
Toen ze allerlei jongerenorganisaties zoals Jarrai, Haika en Segi verboden heb ik gezwezen;
Ik hoorde immers niet tot die groepen.
Toen ze mensen van amnestiecomités arresteerden heb ik gezwezen;
Ik had geen amnestie nodig.
Toen ze mij kwamen halen
...was er niemand meer die nog kon protesteren.

“Ik dreig uitgeleverd te worden aan een land waarvan ik de taal niet spreek!”

★ **Lidmaatschap**

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

VOLGENDE V-SB-VERGADERINGEN

Vrijdag
21 januari 2010 en
18 februari 2010

Brussel - Vlaams Huis
19u

★ **T-shirts**

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

★ **Rekeningnummer**

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net